

КРАТКО СЪДЪРЖАНИЕ

Въ кабинета на Джаилкрисъ — откривател на ново избухливо вещество идват двама посетители: Полъ Люинъ и Карлъ Кресъ. Тѣ искатъ да почнатъ дружна работа съ откривателя, защото и тѣ работятъ за усъвършенствуване на сѣщото избухливо вещество. Джаилкрисъ се съгласява и отива въ вилата имъ въ Крамъ-Ешъ. Тамъ подписватъ договоръ.

Въ стаята влѣзе слуга и донесе кафе; той го постави на масата и всѣки придърпа по чашка до себе си.

— Вие ми казахте, — казахъ азъ, изпивайки подадената ми чашка кафе, че никакъ не можехте да преодолеете това затруднение, затова пъкъ излѣзохте победители въ друго, което положително ме постави въ недоумение.

И азъ имъ обяснихъ този пунктъ, съ който не можехъ да се справя.

— Да, да, ние прекрасно се справихме съ него, — каза г-жа Кресъ.

— Можете ли да ми падете необходимото разяснение?

— Разбира се, но затова би било по-добре да ви обяснимъ този опитъ по нагледен начинъ.

— По-добро отъ това не може да се измисли.

— Ако сте съгласни, ние можемъ да отидемъ веднага въ лабораторията — каза г-жа Кресъ.

И като каза това, тя стана и тръгна предъ насъ.

IV.

Ние излѣзохме отъ кабинета и като преминахме нѣколко стаи и коридори, се озовахме на откритъ въздухъ въ четирижъленъ дворъ, заобиколенъ отъ всички страни съ разни постройки.

Люинъ тръгна напредъ, държейки въ ржцетъ фенеръ, свѣтлината отъ който падна изведнажъ на предметъ, който ме много учуди. Този предметъ бѣше въздушенъ балонъ, който имаше 20 фута въ диаметъръ; той бѣше привързанъ съ въжета за желѣзна халка, вдѣлбана въ каменния подъ на двора.

Вѣтрътъ го люлѣеше ту насамъ, ту натамъ.

— Халло! — извикахъ азъ отъ удивление. — Какво е това още?

— Нашия любимъ екипажъ, — съ смѣхъ отговори г-жа Кресъ. Почакайте за минутка, Полъ! Азъ искамъ да покажа на г-нъ Джаилкрисъ нашия балонъ. Красиво нѣщо нали? — попита тя, гледайки ме право въ лицето.

— Азъ не виждамъ кошница, — казахъ.

— Кошницата тука е съвършено излишна. Вие, разбира се, не знаете, г-нъ Джаилкрисъ, че азъ съмъ забележителенъ аеронавтъ. Плавайки въ въздуха, азъ се ползувамъ само отъ мрежата. Последния понеделникъ...

— Ако ти, мила Анна, продължавашъ въ този духъ, то ние не ще можемъ да се доберемъ сега до лабораторията, — каза нейния мжжъ. — Тука, моля, г-нъ Джаилкрисъ.

А. Т. Мидъ

Въ надпредварване съ слънцето

Той отвори вратата и ние влѣзохме въ огромна лаборатория, снабдена съ всички необходими за нея принадлежности.

Кресъ и неговия другаръ Люинъ веднага почнаха да ми показватъ всичко наоколо, а г-жа Кресъ остана нейде близко до входа.

Въздухътъ въ лабораторията бѣше наситенъ съ нѣкакъвъ неприятенъ мирисъ... Кресъ обърна внимание на това и побърза да обясни въ какво се състои работата.

— Днесъ правихме тукъ опити съ изоцианиди и се забавихме до вечерята — каза той, — а както ви е известно, този мирисъ прониква навсѣкжде, ние мислѣхме, че той е успѣлъ да извѣтрѣе до това време.

— Надѣвамъ се, че нѣма какво да възразите противъ това? — попита Люинъ.

— Всичко това го зная прекрасно — отговорихъ азъ, — но никога още тази миризма не ми е действувала така, както сега: азъ чувствамъ силно главовъртене.

Азъ залитнахъ и сложихъ ржка на главата си.

— Тази миризма е отвратителна, — каза Кресъ. — Преминете въ тази страна на лабораторията, вие ще бждете по-близо до вратата и ще ви стане по-добре.

Азъ го последвахъ.

— Какво ви е, г-нъ Джаилкрисъ? — попита г-жа Кресъ, гледайки ме.

— Виноwnи сж тѣзи изпарения, мила! — отговори нейниятъ мжжъ. Тѣ произведоха интересно действие на г-нъ Джаилкрисъ... Той казва, че се чувства зле.

— Да, — казахъ азъ. — Главата ми се върти; това може да зависи отчасти и отъ продължителното пжтешествие.

— Знаете ли как о ще ви кажа? Вие не бива да се отрупвате сега съ никакви опити — каза г-жа Кресъ. — По-добре е веднага да легнете въ леглото, къмъ сутринята лабораторията ще се освежи и тогава Карлъ и Полъ ще ви произведатъ опити, каквито искате.

— Да, наистина, това е най-добротъ, което може да направите, — каза Кресъ.

Азъ се отпуснахъ на скамейката.

— Мисля, че сте прави, — имъ казахъ.

Усѣщанията, които изпитвахъ, ме крайно поразяваха. Когато влизахме въ лабораторията азъ бѣхъ пѣленъ съ възторгъ при мисълта, че ето, тази Минута Кресъ и Люинъ ще премахнатъ прѣчката за окончателното откритие на взривното вещество; сега ми бѣше все едно, ще узная ли тази тайна или не. И самото взривно вещество и всичко, което бѣше свързано съ него, не се касаеше до мене и можеше да погине въ дъното на мо-

рето. Азъ желяехъ само едно — да сложа своята болна глава на възглавницата.

— Азъ искамъ да последвамъ съвета ви, — казахъ. — Въ такова уморено състояние тѣзи изпарения могатъ да ме отровятъ.

— Да идемъ, азъ ще ви изпратя, — каза Кресъ. Вие ни минута не бива да останете въ това мѣсто.

Азъ пожелахъ лека нощъ на г-жа Кресъ и Люинъ, и тръгнахъ подиръ Кресъ, който презъ двора, дето се намираще балона, ме изпрати право въ моята спалня. Въ камината все още горѣше огънь; леглото се оказа приготвено вече и бѣлѣтъ чаршафи и възглавници мамеха къмъ отидѣхъ, а азъ въ тази минута нищо друго не желяехъ, освенъ да сложа глава на възглавницата.

— Лека нощъ, — каза Кресъ, подавайки ми ржка и гледайки изпитателно въ лицето ми. Въ следната минута той излѣзе отъ стаята.

Следъ отиването му азъ се отпуснахъ въ креслото и доколкото можехъ, се стараехъ да мисля за събитията презъ тази вечеръ, но главата ми така се въртѣше, че за нищо не можехъ да мисля последователно. Хвърлихъ фрака отъ себе си и, безъ да сменя останалото облѣкло, легнахъ на леглото и веднага заспахъ дълбокъ сънъ, безъ всѣкакви съновидения.

V.

— Готови ли сж хлора и водородъ?

Тѣзи думи, казани шепнишкомъ, достигнаха ясно до моя слухъ. Тѣ не ми направиха впечатление, защото ми се сториха като частъ отъ моя сънъ, азъ нѣмахъ никакво желание нито да стана, нито да отворя очи. Намирахъ се въ нѣкаква летаргия и не чувствахъ нито страхъ нито болка. Азъ съзнавахъ, че се намирамъ на гости у Кресъ и Люинъ въ Корнвалисъ и бѣхъ увѣренъ, че лежа на сѣщото легло, на което се свалихъ преди нѣколко часа. Чувствахъ, че спѣхъ дълбокъ сънъ и не ми се искаше нито да мърдамъ, нито да се събуждамъ. Наистина слушахъ, че около мене се движатъ хора и че нѣкакъвъ сждъ съ високъ звукъ падна на земята. Женски гласъ каза: „по-тихо, ще го разбудите“ и мжжки гласъ отговори нѣщо, но какво, не мога да разбера. Мозъкътъ ми почна спокойно и упорито да работи. Припомнихъ си какво се случи вечерята: подписа... условия, въздушенъ балонъ въ двора... ужасната миризма въ лабораторията. Припомнихъ си думитъ на г-жа Кресъ, когато се връщахъ въ кабинета: „Това ще бжде трета чашка“. Какво искаше тя да каже? Защо ми бѣше така трудно да си припомня това? Никога още не съмъ искалъ да спя така, както сега, никога не съмъ се чувствалъ въ такова странно омаломощено състояние.

— Надѣвамъ се, че този шумъ не го е разбудилъ, — каза гласъ, който този пжтъ не бѣше за мене просто